

[PSY FORUM](#)

Изневярата

Често ли се изневерява? Ако да – каква е причината?

□ □

Изневяра, когато е в еротичната двойка и изневяра, когато е в битовата двойка. Аз не харесвам тази дума изневяра. Варя – из – не, излизам от някаква невяра, не съм му вярвала, не му вярвам и излизам от това невярване и хоп - става думата изневяра. Някак си звучи много лошо – престъпно, дори безбожно. Не че защитавам.... Тук има друг въпрос. Когато ние се обичаме, говоря за еротично сексуалната двойка, влюбим се и някак си си омръзнем или пък виждаме, че не сме достатъчно щастливи от любовта ни с този човек или обратното – тук аз някак си, той или тя, или двамата заедно се отдръпваме един от друг и трагедиите са в областта на чувствата, разочарованията, болката може да бъде силна, може да бъде никаква, но въпросът е, че тук ние не сме си паснали в обичта, в партньорството, в секса. А другото? Другата двойка? При нея има секс и партньорство в живота.

Някога нашите прадеди са казвали не „омъжи се за мен“, а „искаш ли заедно да направим наш общ дом“. Това е партньорството, не само в леглото, а в нашия общ, съвместен живот, тук изневярата е значима. Затова има дела за развод и т.н. Тук тя е по-болезнена, защото често имаме и деца. Тук вече идва и това защо аз съм изневерил в този аспект – причината. Защото причината е не само в мен, че съм изневерил/а, тя не е само в мен, тя и в партньора до мен. „Ама ние си имаме доверие.“ Чакай малко. Всички сме хора, човешко е да се сгреши. Въпросът е тук. Ако погледнем изневярата като някаква крачка настрани, при която аз съм постъпил....., като някакъв вятър, който задухва и после изчезва или пък просто харесвам една жена и не си слагам моите спирачки, защото все пак аз съм волеви човек. Възникват борба на мотиви за и против, вземане на решение и действие. След като човек направи една преценка - „а това добро ли е за мен“, но след като е с още някой в живота, веднага трябва да си зададе въпрос – „а това добро ли е за нас двамата“ и тогава вече следва преценката му. Той си поема отговорност. Говоря за партньорство. Отговорността не включва „излъгах се“ или „пих две водки и не знам за това“. Няма такова нещо. Тук става въпрос за човешки съдби. Много е важна и позицията на другия партньор – ако аз знам, че тази крачка в страни на моя партньор не е значима, за да разбие тази наша връзка – защото трябва да запалят юргана, за да изгорят бълхата, а изгарям къщата. Като зрели люде да си преценим причините – не само в мен, а и в двамата и да вървим напред. Случва се....

Даже западните хора правят т.нар. сексуална ваканция при брачни двойки или в двойки, които живеят заедно – ей така, малко да изпуснат парата от напрежението, защото тази пара се натрупва от тези именно битови проблеми. Там се намесва и ръждата – навика. Тя е една ръжда на еротичните взаимоотношения в една социално сексуална двойка. Аз вече прекрасно знам например как тя ще охка, или аз знам вече прекрасно как той ще постъпи, няма да има тази увертюра, като свърши – ще заспи, забравил е вече да ми вика маценце, котенце, забравил е да ми подарява цветя. Нахвърлям едни щрихи – най-напред – първата щриха, която е причина – нещо ново, нещо друго. Другата причина е ръждата. Третата е може би доскучаването, скуката. Четвъртата - забравяме.. всичко друго сме – аз съм майка на децата, той е баща на децата ми, аз чиновничка, той еди какво си – нямаме време за нас двамата. Нямаме време. И какво се получава? Тук има и още една причина – колежката, колегата. Всеки един от нас живее повече навън, отколкото в къщи. В къщи го чакат проблемите – в службата – я има, я няма. Напротив. Там – колежката винаги е издокарана, а жена ми я

виждам с ролките, не винаги има прическа или грим, а колежката е изкъпана, с прическа, гримирана, усмихната, а в къщи жена ми е начумерена, защото има проблеми или пък малкия е с температура и т.н. Тези съпоставки са важни. И винаги ще харесвам повече това, което е вънка и по-малко ще започвам да харесвам това, което е в къщи. Затова се случва изневярата. Има си и такива хора, които не поемат отговорност. Това са вече характерови особености. Просто не поемат отговорност и каквото стане, стане. Има два вида производство – на човешки блага и възпроизводство на самия живот. За едното учим, за другото нищо не учим. Излизам от татко и мама, от семейството, видял съм там едно поведение между мъж и жена и този модел го нося в себе си и без да искам го повтарям. Много често деца на разведени родители много се страхуват от развод, защото са били нещастни като деца без баща или без майка и въпреки това пак повтарят грешката на родителите си точно с изневярата.

На какво се дължи ревността?

Ревността е една човешка емоция, която се базира на това, че не искаш да бъдеш изоставен. Не искаш да губиш. Погледнете малкото дете. То си играе с една играчка. Друго дете също иска да вземе тази играчка – то не му я дава. Не че му трябва в момента, но да не я загуби – да е негова, т.е. едно притежание на нещо любимо, на нещо, с което то се чувства по-богато, не в онзи смисъл на богатство, а някак си по-задоволено в неговите емоции, защото има точно тази играчка или точно този човек. Ревност, например – защо майка подарява и на братчето ми еди какво си. От там започва ревността. Всичко започва в ранните ни детски години - и ревността, и обичта и изневярата. Аз искам да те имам, ама само за мен. И ако само помисля, без аз нищо да съм направил, че мога да те загубя и още по-лошо – аз да съм в ролята на изоставения, тогава това е още по-лошо, още по-тежко се понася. Той – захвърления в кошчето за

боклук на самия живот – това се понася още по-тежко. И тогава ревността излиза от своите нормални граници.

Всеки един от нас ревнува – това е нормално, то е като щипката сол на манджата. Щипка сол трябва нали? Но ако ти сложиш цялата солница, какво става? Горчи! Ти вгорчаваш обаче не само своя живот, но и на този, който е обект на твоята ревност, често пъти, за съжаление, това е любимото ти същество. То те обича. Има мъже, има жени, които обичат своите партньори в леглото или в живота, но просто техния характер, техния темперамент е такъв, че се усмихват на всеки срещнат, живеят по приповдигнато, просто такива хора са. Те не си мислят, че аз сега ако се усмихна на даден мъж, непременно ще легна с него. Няма такова нещо. Просто характера им е такъв – весела жена или пък весел мъж. А половинката виждайки това се ядосва. Защо? Защото този или тази счита, че всичкото внимание, усмивката, веселия манталитет трябва единствено и непременно да бъде насочено само и само към тях. И какво почва? Отиват двама – мъж и жена в ресторант. Той изважда кибритената клечка и я слага на масата, тя е длъжна през цялото време докато са в заведението да гледа само в кибритената клечка и никъде другаде. Става тя, тръгва на работа. Той взима чаршафа с лупа и почва да гледа за косми, да не би да види някой черен косъм, ако тя е руса, а пък той самия е с черни косми.... Или като се върне я преглежда. Или пък тя като се връща – гледа дали той няма червило някъде, да няма друг парфюм. Това са малки, дребни неща, които започват да тровят. Започват да се подслушват, еди какво си, що си...

Животът става кошмар. В някои случаи започва и физическа агресия, побоища и то пред малки деца, пак заради ревността. Има случаи дори на убийства. При синдрома на Отело има мъже, които казват „Изневери ли?!!!“ и на жената в един момент и писва и

казва „Изневерих ти”, защото всеки ден я тормози и дори я бие. А като му каже така, на него не му олеква, а още повече се задълбочават нещата, а тя всъщност не му е изневерила. Може и да е изневерила, но сто пъти един мъж като казва на жената, че е изневерила, за да се успокои той, тя изневерява. Има и такива хора, които карат партньора си да му изневери, заради тази своя патологична ревност. Ревността излиза от рамките на нормалното. Когато човек обича, той ревнува, причината е, че харесва, обича го това същество, иска да са заедно, иска да запази бъдещето на тази си обич. Да се ревнува по малко – да. Но иначе е много жестоко. То е толкова болестно, че на тази основа се извършват дори убийства.... Всъщност не физическата, сексуалната изневяра е злото, а другата изневяра. Когато аз имам нужда, имам някакви проблеми в момента, тогава другия трябва да е до мен и да ми помага, когато го няма до мен – за какво ми е тогава. Даже да си държим ръката в един тежък момент пак е помощ, защото знам, че не съм сам, има някой до мен, който ме подкрепя в този тежък момент. Ако този някой до мен, това любимото ми същество, го няма тогава, ако не се интересува и не ми помогне – ето, това е изневярата. Двете изневери нямат знак на равенство. Когато изневерява партньора в този аспект е много по-лошо.